ΕΣΠΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΗΣΙ 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1903

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Τριπόδων 11
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ

Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΟΝ 11ον

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προπληρωτέαι)
ΕΣΩΤΕΡ. ἐτησία δρ. 4.— ἑξάμ. δρ. 2,50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ.χρ. 5.— » φρ.χρ. 3.—

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

TOMES WORKMAN

Ο ΕΛΕΦΑΝΤΙΝΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

(Συνέχεια).

— Κατεστράφης, κύριε, εἶπεν ἐν ἀγωνίᾳ· οἱ χωρικοὶ ἔρχονται διὰ νὰ σὲ συλλάβουν.

Οἱ ὀφθαλμοί του ἔγειναν σκληροὶ καὶ ἐκύτταξε μὲ ἓν πικρὸν μειδίαμα, τοῦ ὁποίου ἡ Μαρία ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ τὴν σημασίαν.

— Σκέπτεσθε ὅτι σᾶς ἐπρόδωσα, ἀνεφώνησεν ἱκετευτικῶς καὶ ἐν συντριβῇ καρδίας. Ὦ! Κύριε, ὁ καλὸς Θεὸς εἰμπορεῖ νὰ σᾶς συγχωρήσῃ.

— Τὰ πράγματα ὁμιλοῦσιν ἀφ' ἑαυτῶν, ἐπρόσθεσεν οὗτος ψυχρῶς. Οὐδεὶς ἄλλος ἀπὸ σὲ ἐγνώριζε τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν μου. Τὸ σχέδιόν σου, Μαρία, ἦτο πολὺ ἐλεεινὸν καὶ οἱ πολύτιμοι λίθοι ἦσαν μία σοφὴ ἀπάτη. Ἄνοιξε τὴν θύραν καὶ προσκάλεσε τοὺς φίλους σου. Οὐδέποτε ἐφοβήθην τὸν θάνατον.

Ἡ Μαρία παρετήρησε τὸν Ὑποκόμητα μὲ τεταραγμένον ὕφος, καὶ ἐρύθημα ἀπογνώσεως ἐχρωμάτισε τὰς ὠχρὰς παρειάς της.

— Κύριε, εἶπεν· μὲ ἀδικεῖτε σκληρά, καθὼς θὰ ἐνοήσητε μετὰ ταῦτα. Ἰδέτε τὴν κρύπτην, ἡ ὁποία εἰς κανέναἄλλον ἐκτὸς ἐμοῦ εἶναι γνωστή. Ἐμβῆτε εἰς αὐτὴν καὶ πιστεύω νὰ σωθῆτε.

Ὁ Ὑποκόμης ἀμφέβαλλεν ἀκόμη καὶ συνέσφιγξε τὰς χεῖράς της ἱκετευτικῶς.

— Ἐμβῆτε, σᾶς ἱκετεύω, κύριε, ἐφώναξεν. Ἀκούσατέ με. Οἱ χωρικοὶ περιεκύκλωσαν τὴν οἰκίαν καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος διὰ νὰ διαφύγετε. Ὦ! γρήγορα, γρήγορα γιατὶ εἰσέρχονται.

Μὲ μίαν στροφὴν τοῦ ὤμου του ὁ Ὑποκόμης εἰσῆλθεν εἰς τὴν κρύπτην καὶ ἐβημάτισεν ἐντὸς αὐτῆς, ταχεῖα δὲ ὡς ἰδέα ἡ Μαρία ἔσπρωξεν ἓν κάνιστρον πρὸ αὐτῆς καὶ ἔκλεισε τὴν σκευοθήκην. Μόλις ἡ ἐργασία ἐτελείωσε καὶ ἰδοὺ ἡ θύρα ἀνοίγεται βιαίως ὑπὸ πλήθους ἀγρίων χωρικῶν, οἱ ὁποῖοι κατέρριπτον πᾶν ὅ,τι εὕρισκον πρὸ αὐτῶν ἐν τῇ βιαίᾳ των σπουδῇ νὰ ἀνακαλύψωσι τὸν Ὑποκόμητα. Ἦσαν ὡπλισμένοι μὲ τόξα, δρέπανα, ἀξίνας καὶ σφύρας καὶ ἡ Μαρία ἐτρόμαξεν εἰς τὴν θέαν τῶν μελαψῶν προσώπων των καὶ τῶν ἀγρίων των ὀφθαλμῶν. Ἡ ἐπιθυμία νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης ἐπιδρομῆς τὴν ἐνεκαρδίωνε καὶ κατόπιν μεγίστης προσπαθείας ἠρώτησεν αὐτοὺς τί ἐζήτουν. Ὁ ὁδηγός των, εἷς ῥωμαλέος σιδηρουργὸς φορῶν δερματίνην ἐμπροσθέλλαν καὶ κρατῶν πελωρίαν σφῦραν εἰς τὴν χεῖρά του, τὴν ἐσταμάτησεν.

— Ὄχι ψέμματα, εἶπεν ἀποτόμως· αὐτὰ δὲν θὰ

. . . Τῆς ἐξωμολογήθηκα ὅλη μου τὴν καρδιά. (Σελ. 89).

σὲ ὠφελήσουν πρὸς τὸ παρόν. Ἀπὸ πολλοῦ χρόνου σὲ παρεφυλάττομεν καὶ σήμερον ὁ Ἰωάννης Βρισσὲ εἶδε δύο ἄνδρας νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸ σπίτι σου, ἐκ τῶν ὁποίων ἀνεγνώρισε τὸν ἕνα ἐκ τῆς φωνῆς του ὅτι ἦτο ὁ Ὑποκόμης τῆς Τρουβίλλης, ὁ ἄλλος τώρα καταδιώκεται. Λέγε, τί ἔκαμες τὸν Ὑποκόμητα;

Ματαίως ἡ Μαρία προσεπάθει νὰ ἀντικρίσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ ν' ἀρθρώσῃ μίαν ἐξηγητικὴν ἀπάντησιν. Ἡ ἀγρία ὄψις τοῦ ἐλεεινοῦ τούτου χωρικοῦ τὴν κατέστησεν ἄφωνον καὶ ὀπισθοχώρησε τρέμουσα ἐκ φόβου.

— Ἀρνεῖσαι ν' ἀπαντήσῃς; ἀνέκραξεν οὗτος. Λοιπὸν τώρα θὰ συνομιλήσωμεν μαζύ. Ἐξετάσετε συμπολῖται τὸ σπίτι καὶ κάμετε γρήγορα. Ἐὰν οἱ σύντροφοί μας ἐπιτύχουν καὶ συλλάβουν τὸν σύντροφον, ὁ ὁποῖος διέφυγεν ὡς εἷς λαγὼς διὰ μέσου τοῦ δάσους, θὰ ἠμπορέσουν νὰ τὸν φέρουν ἐδῶ ἐντὸς πέντε λεπτῶν.

Οἱ σύνοδοί του, οἱ ὁποῖοι ἀνυπομόνως περιέμενον τὸ σημεῖον, ὥρμησαν κάθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις τῆς οἰκίας. Ἡ καλύβη ἐσείετο ἐκ τῶν κτυπημάτων των, ἐκ τῶν φωνῶν των, ἐκ τοῦ κρότου τῶν ξυλίνων ὑποδημάτων των, ἐκ τῶν συγκρουομένων ὅπλων των καὶ ἐκ τοῦ πατάγου τῶν θραυομένων κεράμων, τοὺς ὁποίους ἐν τῇ μανίᾳ των ἀνήρπαζον ἐκ τῆς στέγης καὶ ἔρριπτον ἐπὶ τοῦ πατώματος. Ἤνοιξαν τὴν θύραν τῆς σκευοθήκης, καὶ ἐν ἀγωνίᾳ τρόμου ἡ Μαρία ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰς χεῖράς της καὶ μετὰ δυσκολίας ἀπέπνιγε τοὺς λυγμούς, οἱ ὁποῖοι τὴν κατελάμβανον, ἀλλ' εὑρόντες ταύτην κενὴν ἔφυγαν χωρὶς νὰ ὑποθέσωσι τίποτε περὶ τοῦ τί ἐκρύπτετο ὄπισθέν της. Ἡ ἀναζήτησις ἐτελείωσε καὶ μὲ ἀγριεμμένα βλέμματα καὶ γογγυσμοὺς συνηθροίσθησαν ὅλοι πέριξ τῆς ὠχρᾶς νεάνιδος, ἐνῷ ὁ ῥωμαλέος σιδηρουργὸς ἐστάθη ἔμπροσθέν της.

— Τώρα, μικρὰ ὄχεντρα, ἀνεφώνησε μὲ τὴν μεγάλην φωνήν του, καταλαμβάνεις ὅτι εἶσαι προδότις τῆς Δημοκρατίας, ὅτι εἶσαι ἔνοχος δεχομένη ἀριστοκράτας, οἱ ὁποῖοι ἔχουν συμμαχήσει μὲ τοὺς ἀπίστους Ἄγγλους τοὺς ἐχθροὺς τῆς Γαλλίας; Λοιπὸν ἡ τιμωρία εἶναι θάνατος, Μαρία, θάνατος . . . ἐννοεῖς; Ἡ λαιμητόμος θὰ διέλθῃ ἀπὸ τὸν ὡραῖόν σου ἄσπρο λαιμὸ σὰν ἕνα μαχαῖρι ἀπὸ ἐν καρότον καὶ δὲν θὰ εἶσαι πλέον αὐθάδης κόρη.

Ἀλλ' ὁ τρόμος εἶχεν ἀφαιρέσει ἀπὸ τὴν Μαρίαν τὴν δύναμιν τῆς ὁμιλίας. Παρετήρει μετὰ φρίκης τὸν ἐλεεινὸν κύκλον, τὸν ὁποῖον ἀπετέλουν κακοῦργα πρόσωπα, καὶ τὰ χείλη της ἐκινήθησαν, ἀλλ' αἱ λέξεις δὲν ἐξῆλθον ἀπὸ αὐτά. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ σιδηρουργὸς διὰ λέξεων ἠπιωτέρων προσεπάθει νὰ τὴν πείσῃ νὰ εἴπῃ ποῦ ἦτο ὁ Ὑποκόμης διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωήν της, ἀλλ' αὐτὴ ἐξηκολούθει νὰ σιωπᾷ, τὸ ὁποῖον ἠρέθισε αὐτὸν περισσότερον καὶ μὲ μίαν αἰφνηδίαν καὶ ἀπότομον κίνησιν ἥρπασε τὸν ἐλεφάντινον σταυρόν, ὁ ὁποῖος ἐκρέματο ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς Μαρίας, μὲ τοσαύτην βαρβαρότητα ὥστε ἡ ἅλυσις ἥτις τὸν συνεκράτει ἐθραύσθη.

— Κυττάξετε, ἐφώναξε κρατῶν τὸν σταυρὸν ὑψηλά, γιὰ ἕνα τέτοιο τιποτένιο πρᾶγμα προδίδει τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ.

Τὸ πλῆθος παρευθὺς κατελήφθη ὑπὸ τῆς θηριώδους ἐκείνης μανίας, ἡ ὁποία κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐνεφώλευεν εἰς τὰς καρδίας τῶν Γάλλων καὶ ὥρμησε κατ' αὐτῆς ἐκστομίζον βαρείας ὕβρεις. Ἕνας τὴν ἔπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον, ἄλλος ἐξέτεινε ἀγρίως κατ' αὐτῆς ἓν δόρυ, ὀλιγαραὶ χεῖρες ἡπλώθησαν ἐπ' αὐτῆς καὶ ἄγρια ἐρυθρὰ πρόσωπα μὲ ἀγρίους καὶ λάμποντας ὀφθαλμοὺς τὴν περιεκύκλωσαν, ἐνῷ ἡ Μαρία ἔφριττε καὶ ἐμυκᾶτο ὡς ἓν ἄγριον δειλὸν ζῷον ὅταν πέσῃ εἰς τοὺς ὄνυχας ἀγέλης πεινασμένων λύκων. Ἀναμφιβόλως ἡ Μαρία θὰ ἐδολοφονεῖτο ἐὰν ὁ σιδηρουργὸς δὲν ἔκαμε κύκλον πέριξ της μὲ μίαν κίνησιν τῆς πελωρίας του σφύρας.

— Πίσω, ἀνόητοι, ἐφώναξεν· ὁ θάνατος δὲν ἔχει φωνήν. Θέλετε νὰ ξεφύγῃ ὁ ἀριστοκράτης; Μαρία Λαβουαζιὲρ σὲ ἐρωτῶ διὰ τελευταίαν φοράν, τί ἔκαμες αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; δὲν ἠμποροῦμε νὰ χάνωμεν περισσότερο καιρόν· οἱ Ἄγγλοι εἰμποροῦν νὰ εἶναι ἐδῶ εἰς μίαν στιγμήν. Ἐὰν ἐξακολουθῆς νὰ ἀρνῆσαι θὰ ἀποθάνῃς, ναί, θὰ ἀποθάνῃς καὶ ὄχι εἰς τὴν λαιμητόμον ἀλλ' ἐδῶ καὶ τώρα.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΝΙΚΟΛΟΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Πόσες φορὲς σ' ἐκύτταξα
μὲ μάτια δακρυσμένα
κι' ἀντίκρυσα 'στὴν ὄψι σου
πῶς δὲν πονεῖς. Ὠίμένα!

—

Πόσες φορὲς τὰ μάτια μου
ἀγρύπνησαν γιὰ σένα
γιατ' ἡ φτωχὴ ἐπίστευσα
πῶς χάνεσαι γιὰ μένα.

—

Πόσες φορές, σκληρὰ ψυχή,
ἔγειρα τὸ κεφάλι
καὶ ἔκλαυσα τοὺς πόνους μου
'στὴν ἰδικήν σ' ἀγκάλη.

—

Καὶ δὲν ἐκύτταγα ποτὲ
πῶς μέσα 'στὴ ματιά σου
θὰ εὕρισκα τὴν ἀπονιὰ
ποῦ ἔκρυβ' ἡ καρδιά σου.

Ἀθῆναι. ΚΑΙΤΗ ΠΟΜΟΝΗ

IVAN TOURGUENEFF

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ 'ΣΤΟ ΣΟΡΡΕΝΤΟ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

ΑΒΑΚΩΦ

Ἀλλὰ δὲν εἶχα δίκηο;

ΕΛΕΤΖΚΥ

Αἴ! Δειλέ!...

ΑΒΑΚΩΦ

Ἀλλὰ φοβήθηκα γιὰ σᾶς!.. Ἔπειτα, ὑπάρχει περίπατος καὶ περίπατος.. 'στὴν ἀκρογιαλιά, μιὰν ὡραία ἡμέρα... γιατὶ ὄχι;.. Ἀλλά, σᾶς ἐρωτῶ, γιὰ ποιὸ λόγο νὰ πᾶμε καθὼς τὴν ἄλλην ἡμέρα, νὰ ἰδοῦμε τὰ ὑπόγεια λουτρά;.. Τί μπορούσαμε νὰ ἰδοῦμε; Λάσπη!.. Σκοτάδι!.. ἔπειτα πρέπει ν' ἀναρριχηθῆτε 'στὴ ράχη ἑνὸς βλακός, ὁ ὁποῖος σᾶς περιγελᾷ γιατὶ σᾶς βρίσκει πολὺ βαρειά!.. Καὶ γιὰ νὰ σᾶς παρηγορήσουν, σᾶς λέγουν πῶς οἱ Ῥωμαῖοι ὕπατοι ἔπερναν ἐκεῖ τὸ λουτρό τους... Σᾶς ἐρωτῶ, τὶ ἀπ' αὐτά, μποροῦσε νὰ μοῦ κάνῃ καλό;

ΕΛΕΤΖΚΥ

Σᾶς ἀρέσουν καλλίτερα τὰ Ῥωσσικὰ μπάνια, δὲν εἶν' ἔτσι;

ΑΒΑΚΩΦ

Ἄ! Μὴ ἀστειεύεσθε μ' αὐτό... Ναδέζδα Παυλόβνα... ἔπειτα ἀπὸ λίγο καὶ σεῖς θὰ ἔχετε κάμει τοῦ κόσμου τὰ ταξείδια καὶ θὰ εὐχαριστηθῆτε πολὺ νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν πατρίδα σας... Καὶ ὅλοι οἱ σινιόροι, αὐτοὶ οἱ μέϊνχερ, καὶ οἱ μεσσιέ, αὐτοὶ μὲ τῆς κοντὲς πουκαμίσες, μὲ τὰ καπέλλα τους, καὶ μὲ τῆς γριμάτσες τους, θὰ σᾶς γείνουν ἀπεχθεῖς, πολὺ ἀπεχθεῖς... (μιμεῖται τοὺς τρόπους τῶν ξένων).

ΕΛΕΤΖΚΥ (γελᾷ).

ΑΒΑΚΩΦ

Αὐτὸ ποῦ μ' ἐκπλήσσει περισσότερο, εἶναι ὅτι σεῖς, μὲ ὅλο σας τὸ πνεῦμα, ἀφίνεσθε νὰ παρασύρεσθε... Ἀλλὰ προσέξατε καλά... θὰ ἰδῆτε γραμμένο μέσ' 'στὰ μάτια του: «Εἶσθε βάρβαρος καὶ ἂν δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τὸ χρῆμά σας!..»

ΕΛΕΤΖΚΥ

Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ ἐπιδιώκουν τὴν γνωριμία μου ἀποβλέποντες εἰς τὸ χρῆμά μου...

ΑΒΑΚΩΦ

Ἀκόμη χειρότερο!.. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μικροπρεπεῖς σᾶς κυττάζει μὲ ὕφος νικητοῦ. Ἔπρεπε νὰ πιστεύεται ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ καταδέχεσθε νὰ τοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς πλησιάζῃ... ἀλλὰ γίνεται κατακτητής!... κάνει τὸν ὤμορφο ... ὑπερηφανεύεται μπροστά σας καὶ περνᾷ τὸ δάκτυλό του 'στὸ γιλέκι του... αὐτὸ τὸ δάκτυλο!... Ἄ! πρέπει νὰ 'δῆτε μὲ πόση ἑτοιμότητα!.. Ἕνας ἄλλος δὲν ἠμπορεῖ ἀκόμα καλὰ-καλὰ νὰ βρῇ τὴ θέσι γιὰ νὰ περάσῃ τὸ δάκτυλό του ἐκεῖ μέσα!.. (Τὸ μιμεῖτε γελῶν).

ΕΛΕΤΖΚΥ

Ἡσυχάσατε, ἡσυχάσατε!.. Πιστεύσατέ με, ξεύρω πολὺ καλὰ τὶ ἀξίζουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι.

ΑΒΑΚΩΦ

Ναί, τὸ ξεύρετε... ἀλλὰ ξεύρετε τί λέγουν μεταξύ των; — «Τί κάμνεις τώρα ἀγαπητέ μου;» —«Ἀλλὰ ἀγαπητέ μου, τίποτα. Ἔκανα τὴν κατάκτησιν μιᾶς Ῥωσσίδος πριγκηπίσσης!» Καὶ συγχρόνως κτυπᾷ μὲ τὸ πόδι του τὴν γῆ καὶ κάνει νὰ χορεύῃ ἡ ἀλυσσίδα τοῦ ῥολογιοῦ του πάνω 'στὸ ἀδειανὸ στομάχι του... «Μιὰ Ῥωσσίδα πριγκήπισσα, ἀγαπητέ μου, καταλαβαίνεις, διασκεδάζω μαζί της, τρόπος νὰ σκοτώνω τὸν καιρό!..»

ΕΛΕΤΖΚΥ (μὲ πεῖσμα)

Πρὸς τὶ τόσα λόγια;... μπορεῖτε νὰ μὲ πιστεύσετε, κάτι ἄλλο ἔχω τώρα 'στὸ κεφάλι μου...

ΑΒΑΚΩΦ (μετὰ παύσιν καὶ ἀναστενάζων).

Ναί, συμφωνῶ... ἔχετε ἄλλες ἰδέες σεῖς τώρα...

ΕΛΕΤΖΚΥ (γελῶσα).

Ὥστε δυσαρεστηθήκατε ποῦ δὲν σᾶς πήραμε μαζί μας περίπατο;

ΑΒΑΚΩΦ

Νομίζω...

ΕΛΕΤΖΚΥ

Αἴ, λοιπόν! πᾶμε νὰ περιπατήσωμε τώρα... 'στὸ περβόλι... Θέλετε;

ΑΒΑΚΩΦ

Πολὺ εὐχαρίστως!.. πολὺ εὐχαρίστως! (ζητεῖ τὸν πῖλόν του).

ΕΛΕΤΖΚΥ

Σταθῆτε... μοῦ φαίνεται ὅτι ἀκούω τὸ βῆμα τοῦ Βέλσκυ...

ΑΒΑΚΩΦ

Ναί... Ἀλλὰ τί σᾶς μέλλει.

(Ὁ Βέλσκυ εἰσέρχεται διὰ τοῦ ἀντιθαλάμου)

ΣΚΗΝΗ ΙΧ'.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ὁ ΒΕΛΣΚΥ

ΒΕΛΣΚΥ

Οὔφ!.. Τί δρόμος, κουτσάθηκα! (Ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Καν Ἐλέτζκυ) Κυρία, ὁ ζωγράφος σας ἀνεχώρησε.

ΕΛΕΤΖΚΥ

Ποιὸς ζωγράφος;

ΒΕΛΣΚΥ

Πῶς ποιὸς ζωγράφος; Ἀλλὰ ὁ κ. Ποπελὲν αὐτὸς ποῦ μὲ στείλατε πίσω του γυρεύοντας... Μόλις ἀνεχώρησε διὰ τὴν Νεάπολι... Πρὸ ἡμισείας ὥρας...

ΕΛΕΤΖΚΥ

Ἄ!.. Ἀλλὰ πῶς λαχανιάζετε ἔτσι... (γελᾷ) Ἄ!.. πόσο ἀστεῖος εἶσθε!

ΒΕΛΣΚΥ

Ἐγώ;

ΕΛΕΤΖΚΥ

Ναί! Σεῖς!.. χά! χά! χά!.. δὲν ἔχει ὕφος ἀστεῖο, κύριε Ἀβακώφ;

ΑΒΑΚΩΦ

Ναί... Ναί... Χά! χά! χά!

ΕΛΕΤΖΚΥ (πρὸς τὸν Ἀβακώφ)

Ἔρχεσθε ; πᾶμε ;

ΒΕΛΣΚΥ

Ποῦ πᾶτε ;..

ΕΛΕΤΖΚΥ

Πηγαίνω μαζί του νὰ περιπατήσω 'στὸν κῆπο.

ΒΕΛΣΚΥ

Κι' ἐγώ;

ΕΛΕΤΖΚΥ

Σεῖς ; Θὰ μείνετε ἐδῶ... Ἀλλὰ γιατὶ κάνει τόσο σκοτάδι ; (Σημαίνει· εἰσέρχεται τὸ γκαρσόν — Πρὸς τὸ γκαρσόν) Φέρε κερδά!. (Τὸ γκαρσὸν ἐξέρχεται. — Πρὸς τὸν Βέλσκυ) Μπορεῖτε νὲ διαβάστητε, ἂν θέλετε... Ἔπειτα σᾶς ἀφίνω σὲ συντροφιὰ τῆς Μαρίας... δὲν ἐτελειώσατε τὴ συνομιλία σας ἀπὸ τώρα, μοῦ φαίνεται. Ἢ, ἴσως, θὰ προτιμᾶτε νὰ πᾶτε ἀκόμη μιὰ φορὰ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ κ. Ποπελέν ;...

ΒΕΛΣΚΥ (παρατηρεῖ τὴν Καν 'Ελέτζκυ μετ' ἐκπλήξεως)

ΕΛΕΤΖΚΥ

Μὴ μὲ παρατηρεῖτε ἔτσι... Εἶσθε τόσο ἀστεῖος! 'Εμπρός, ἐλᾶτε, κύριε 'Αβακώφ. (Παρατηρεῖ τὸν Βέλσκυ) Χά! χά! χά!

ΑΒΑΚΩΦ

Χά! χά! χά! 'Αλήθεια! χά! χά! χά!

('Εξέρχονται καὶ οἱ δύο· τὸ γκαρσὸν φέρει κερδὰ ἀναμμένα καὶ τὰ θέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ Βέλσκυ μένει ἀκίνητος, ἔπειτα ἀμέσως ἐγείρει τὸν ἕνα βραχίονα Τὸ γκαρσὸν νομίζον ὅτι τὸ ἐκάλεσε, πλησιάζει καὶ τῷ λέγει) Κ-αλέντζτα ;(ἀλλὰ βλέπον ὅτι ὁ Βέλσκυ δὲν τὸ προσέχει, τὸν χαιρετᾷ, ἐνῷ αὐτὸς τοῦ ἔχει ἐστραμμένα τὰ νῶτα καὶ ἐξέρχεται).

(Ἕπεται συνέχεια) ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

★ ΣΚΟΤΕΙΝΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ★

ΜΙΣΟΣ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΙΑ

Νὰ ἀγαπᾶς, χωρὶς νὰ σ' ἀγαπᾷ, νὰ ἀγαπιέσαι χωρὶς νὰ ἀγαπᾶς, νὰ ἀγαπᾶς καὶ νὰ ἀγαπιέσαι, εἶνε πολὺ φυσικὸν πρᾶγμα καὶ δὲν ἔχει τίποτε ποῦ νὰ τὸ φέρνῃ 'στὴ θέσι τοῦ μεγάλου. Μὰ νὰ ἀγαπᾶς καὶ νὰ μισῆς μαζύ, εἶνε φοβερό, εἶνε δυὸ πολὺ μεγάλα αἰσθήματα ποῦ στήνουνε δυνατὸ καυγᾶ 'στὴν ἀδύνατη καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου. Παλεύουνε χωρὶς νὰ βγαίνῃ κανεῖς τους σωστὸς νικητής, κανεὶς γιατὶ ἡ νίκη τοῦ καθενὸς αἰσθήματος λίγο βαστᾷ!

Τὴν ἀγαπῶ πολύ, τὴ λατρεύω, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια.

Ὅμως καὶ τὴ μισῶ, τὴ μισῶ πολύ, κι' αὐτὸ εἶνε μεγάλη ἀλήθεια. Καὶ πότε ἀφίνω τὴ ψυχὴ νὰ γέρνῃ 'στὸ νοῦ, πότε 'στὴ καρδιά. Μιὰ πολὺ μεγάλη καὶ ἄγρια φουρτοῦνα νοιώθω 'στὰ στήθια μου! Εἶνε στιγμὴ ποῦ εἶμαι ὅλος φωτιὰ γι' αὐτήν, μὰ σέ λίγο γίνομαι ψυχρὸς σὰν πάγος καὶ γελῶ εἰς βάρος τῆς καρδιᾶς μου, ποῦ δὲ ξέρει τί νὰ κάμῃ, τί νὰ ἀποφασίσῃ. Σὰν τὴ βλέπω, αἰσθάνομαι κάποιο ἀγνώριστο θυμὸ 'στὸ Ἐγώ μου, καὶ στρέφω ἄλλοῦ τὴ ματιά μου. Σὰν χαθῇ ἀπὸ 'μπροστά μου, στρέφω 'στὸ μέρος ποῦ ἔφυγε καὶ χωρὶς νὰ τὴ βλέπω πιά, νοιώθω τὸν ἔρωτα, τὴν λατρεία νὰ στήνουνε τὸ θρόνο τους 'στὴ καρδιά μου, χύνω δάκρυα γιατὶ τὴ περιφρόνησα καὶ γυρίζω 'στὸ τέλος τὰ βήματά μου 'στὸ νεκροταφεῖο, πηγαίνω 'στὸ τάφο τῆς πρώτης μου ἀγάπης καὶ, ἀφοῦ γονατίσω καὶ ἀγκαλιάσω τὸ σταυρό της, τῆς διηγιέμαι τὸ κρυφὸ πόνο μου, τὴ κρυφὴ μου λαχτάρα καὶ γυρεύω παρηγοριά, ἐγὼ ὁ ζωντανὸς μὲ ψυχή, μὲ νοῦ, μὲ θέλησιν, ἀπὸ ἕνα νεκρὸ πτῶμα, σκουλικιασμένο σῶμα. Ἄχ! νεκρή μου πρώτη ἀγάπη, σένα τρῶνε τὰ σκουλίκια, καὶ μένα τὰ ἐνάντια αἰσθήματα!

Σὰν τὴ βλέπω γελῶ, σὰν δὲ τὴ βλέπω κλαίω. Μπροστά της εἶμαι ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος, μόνος μου πονῶ, ὑποφέρω καὶ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου σὰν ἕνα μεγάλο μηδενικὸ χωρὶς αὐτήνε Σὰν 'μιλῶ μαζύ της, θέλω νὰ τὴ κάμνω νὰ πονᾷ μὲ τὰ λόγια μου, σὰν περνῶ ἀπ' τὸ σπίτι της τὴν ὥρα ποῦ βαθειὰ κοιμᾶται τὸ παρθενικὸ ὕπνο, μὲ τὰ τραγούδια μου, τὰ τραγούδια τὰ βγαλμένα ἀπὸ πόνο, ἀπὸ πίκρα, θέλω νὰ τὴ νανουρίζω, θέλω νὰ κάμνω τὸν ὕπνο της πιὸ γλυκό.

Ἄχ! πόσο τὴν ἀγαπῶ!

Λυποῦμαι πολὺ ὅταν μάθω πῶς εἶπε γιὰ μένα κανένα καλὸ λόγο, μὰ λαχταρῶ κι-ὅλας νὰ ἔχῃ τὸ ὄνομά μου πάντα 'στα λόγια της.

Τί θέλω, καλὰ καλὰ δὲ ξέρω. Θέλω νὰ τὴν ἀγαπῶ καὶ νὰ τὴ μισῶ μαζύ. Θέλω νὰ μὲ μισῇ χωρὶς νὰ μ' ἀγαπᾷ. Τὴ θέλω 'περήφανη!

Οἱ ποιηταὶ εἶνε πολὺ παράξενα πλάσματα. Ποτὲ δὲ ξέρουνε τί θέλουνε καὶ γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν ἀποκτοῦνε ἐκεῖνο ποῦ ποθοῦνε. Τοὺς ἁρπάζει ἡ στιγμή. Ἡ μεγάλη καρδιά τους μοιράζει τὴν ἀγάπη της σ' ὅλο τὸ κόσμο καὶ ξεχνᾷ νὰ περιποιηθῇ τὸν ἑαυτό της ὅπως κάμνει ὅλος ὁ κόσμος. Καὶ γι' αὐτὸ εἶνε χίλια μέτρα πιὸ μεγάλοι ἀπ' τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Κάτι κοντά της μέ τραβᾷ, κάτι κοντά της μὲ φέρνει κάτι γι' αὐτήνε πάντα 'στὴ ψυχή μου γλυκολαλεῖ, μὰ καὶ κάτι μὲ διώχνει μακρυά της, κάτι νοιώθω μέσα μου ποῦ πνίγει τὴν κάθε καλή μου σκέψι γι' αὐτήν.

Τὴν ἀγαπῶ πολύ. Τὴν μισῶ πιὸ πολύ.

Πῶς καὶ τὰ δύο αὐτὰ θηρία φωλιάζουνε σ' ἕνα κλουδί; 'Αδύνατη καρδιά, δὲν ἔχεις τὸ κουράγιο, τὴ τόλμη νὰ διώξῃς τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ ν' ἀφήσῃς τὸ ἄλλο νὰ βασιλεύσῃ μοναχὸς κύριος!

'Μπρὸς 'στὴ μεγάλη ἀπόφασι κόβεται τὸ θάρρος σου καὶ 'στὴ θυσίαν αὐτὴ τρέμεις, φοβᾶσαι καὶ τρέχει τὸ σῶμα σου φρικτὴ ἀνατριχίλλα.

Ἄχ! πόσο πονῶ, πόσο τὴν ἀγαπῶ!

Αἰσθάνομαι γιὰ σὲ χίλιες κατάρες μου μέσα 'στὴ καρδιά μου, καὶ ὅμως, ὡς νὰ φθάσουνε 'στὰ γείλη, γίνονται εὐχὲς καὶ φιλιά. Καὶ γελῶ καὶ κλαίω. Καὶ πάντα σὲ μισῶ καὶ πάντα σὲ λατρεύω.

Ἄχ! 'πές μου, κόρη, 'πές μου ἂν εἶσαι ἄξια νὰ σ' ἀγαπῶ ἢ νὰ σὲ μισῶ ; 'Πές μου σύ, ποῦ τόσο μὲ κάμνεις καὶ πονῶ, ἂν θὰ ὠφεληθῶ τίποτε ἀπ' τὴν ἀγάπην μου καὶ ἂν θὰ χάσῃς τίποτε ἀπ' τὸ μῖσός μου ; 'Πές μου, σύ, ποῦ τόσο ξέρεις νὰ περιφρονῆς, 'πές μου μ' εὐχές καὶ ἄνθοὺς νὰ στολίσω τὴ καρδιά σου, ἢ μὲ κατάρες καὶ ἀγκάθια ; 'Πές μου νὰ σ' ἀγαπῶ ὅσο μὲ μισεῖς ἢ νὰ σὲ μισῶ ὅσο δὲ μ' ἀγαπᾷς ; 'Πές μου!

1902. ΚΩΝΣΤ. ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΟΥ ΛΟΓΑΚΙ

Τὸ ῥόδο, ποῦ τὰ φύλλα του
'ς τὸν ζέφυρο ξανοίγει,
μὲ τ ἀεράκι τῆς αὐγῆς
τὸ ἄρωμά του σμίγει.

Ἄνοιξε, κόρη μου, καὶ σὺ
τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς σου,
σμίξε μὲ τὴν ἀγάπη μου
γλυκὰ τὸν ἔρωτά σου.

Ὅποια καρδιὰ 'στὸν ἔρωτα
κλειστὰ τὰ φύλλ' ἀφίνει,
σὰν ῥόδο μὲ χωρὶς δροσιὰ
μαραίνεται... καὶ σβύνει.

Ἀθῆναι 1903 ΙΩΑΝΝΗΣ Χ. ΧΡΗΣΤΟΥ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΠΕΜΠΕΚΑΣ

Καλὲ τί παράξενο κορίτσι ὡς τόσο αὐτὴ ἡ Μπεμπέκα! 'Από τ' ὄνομά της ν' ἀρχίσῃ κάνεις ὅλα ἰδιότροπα θὰ τά 'βρῃ. Μικρὴ ποῦ ἤτανε τὴν λέγανε χαϊδευτὰ μπεμπέκα. Ὕστερα τὴν ἐβαφτίσανε καὶ τῆς δόσανε καὶ ὡραῖον ὄνομα— Μυρσίνη τὴν ἐβγάλανε — μὰ ἐξακολούθησαν καὶ μετὰ τὴν βάφτισι καὶ τὴν ἔλεγαν Μπεμπέκα, γιατὶ ἤταν μοναχοκόρη καὶ χαϊδεμένη. Καὶ ἔτσι τῆς ἔμεινε πιὰ Μπεμπέκα.

Κακὸ πρᾶμμα ὡς τόσο τὰ πολλὰ τὰ χάδια. Ἡ Μπεμπέκα ἔγεινε ἰδιότροπος ὅσο πέρνει. Ὅ,τι ἤθελε ἐκείνη ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ἂν δὲν ἐγινότανε ἡ Μπεμπέκα ἔπεφτε κάτω κι' ἐκλοτσοῦσε τὸ πάτωμα, ἀφρισμένη... Ὅταν προσεπάθησαν νὰ τῆς τὸ κόψουν ἤταν ἀργά

Τί ὤμορφη ὅμως ποῦ ἤτανε!... Κάτι μάτια! μεγάλα, μαῦρα κι' ἀμυγδαλωτά, γεμᾶτα γλυκείας ὑποσχέσεις. Ἕνα προσωπάκι πολὺ ὤμορφο, κανονικό, φρέσκο, ἐλκυστικό... Ὅλα της τέλος πάντων προσείλκυον τὴν ἀγάπη, τὴν συμπάθεια, τὸν ἔρωτα!...

Ἐμένα μὲ εἶχε ξετρελλάνει. Τὴν ἐγνώρισα εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της, δέκα ὀκτὼ ἐτῶν ἀκόμη. Ἡ ἀφέλειά της, ἡ ὠμορφιά της μοῦ 'πῆραν τὸ μυαλό... 'Σ τὴν πρώτη συνάντησί μας τὴν ἀγάπησα παραφόρως. 'Σ τὴ δεύτερη τῆς ἐξωμολογήθηκα ὅλη μου τὴν καρδιά.

Ἔσκασε τὰ γέλοια ἡ ἄπονη :

— Μ' ἀγαπᾶτε!... Καὶ μοῦ τὸ λέτε ἔτσι πεζά!...

— Δεσποινίς...

— Χά, χά, χά!... Ἔχετε ἕνα ὕφος, σὰν νὰ σᾶς ἔκοψαν τὸ δάκτυλο!...

— Μά...

— Φίλε μου, ἄσχημο τρόπο 'διάλεξες νὰ μοῦ 'πῆς τὴν ἀγάπη σου... 'Μπορεῖ ἀλλοῦ νὰ κερδίζετε τὴν ὑπόθεσί σας, ἀλλὰ 'σ ἐμέ!... Ἄλλα μὲ τρελλαίνουν ἐμένα...

— Καὶ 'μπορῶ νὰ μάθω, δεσποινίς, μὲ ποῖον τρόπον...

— Ἐννόησα... μὴ προχωρῆτε... Θέλετε νὰ σᾶς δείξω τί πρέπει νὰ κάνετε γιὰ ν' ἀγαπηθῆτε ἀπὸ 'μέ... Ἔτσι;... Λοιπὸν κάντε κάτι τι ἔξοχον, μοναδικόν, ἐκκεντρικόν, ἀσύνηθες, κάτι ποῦ νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴ ῥουτίνα, κι' εἶμαι 'δική σας.

— Δηλαδή...

— Δὲν ἔχει δηλαδή!... Κι' αὐτὰ ποῦ σᾶς εἶπα πολλὰ εἶνε. Ἂν μ' ἐνοήσετε τόσο καλλίτερα γιὰ σᾶς... Ἀ! Σᾶς συμβουλεύω ὅμως νὰ μὴν ἀργήσετε, γιατὶ πιθανὸν νὰ σᾶς προλάβουν...

Κι' ἔφυγε. Ἐχωρίσαμε ἀποτόμως.

Ἡ κουβέντα μας εἶχε κάπως ἐλαττώσει τὴν πρώτη ζέσι μου... Ἔφευγα πιὸ κρύος ἀφ' ὅ,τι ἤμουν ὅταν ἤλθα. Νὰ διαδηλώνῃς τὸν ἔρωτά σου μὲ τὸ θερμότερο τρόπο καὶ νὰ σοῦ ἀπαντοῦν μὲ γέλοια εἰρωνικά, νὰ αἰσθάνεσαι φλόγα μέσα σου καὶ νὰ σοῦ ῥίχνουν ἀναλυμένο χιόνι, βέβαια αὐτὸ διόλου δὲν συντελεῖ εἰς τὸ νὰ διατηρήσῃ τὴ φλόγα τῆς καρδιᾶς σου.

Ἔφυγα καταρώμενος ὅλες τῆς γυναῖκες τοῦ κόσμου. Ἄπονες, ἄσπλαχνες, ἀναίσθητες, ὅλα τοὺς τά 'πα... Ἔφταιγα;

.....

Χωρὶς ὄρεξι ἐργάσθηκα 'κεῖνο τὸ βράδυ. Ἔκανα τὰς διορθώσεις ἑνὸς διηγήματός μου ποῦ ἐπρόκειτο νὰ δημοσιευθῇ τὴν ἄλλη ἡμέρα εἰς μιὰ ἐφημερίδα τῆς ὁποίας ἤμουν συνεργάτης.

Ἦταν ἕνα νόστιμο διηγηματάκι· ἐπεγράφετο: Τὸ πρῶτο φίλημα. Ὁ ἥρως μου — εὐτυχέστερός μου, ὡς βλέπετε — ἐλάμβανε τὴν πρώτην συνέντευξίν του μὲ τὴν βασίλισσαν τῆς καρδίας του καί — συγχωρήσατε τὴν εὐαισθησίαν του — εἰς τὸ πρῶτον φίλημα... λιποθυμεῖ!... Ἡ ὡραία του κατατρομάζει ἡ δυστυχισμένη, ἀλλ' ἀποβαίνουν μάταιοι οἱ κόποι της νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις του. Ἐπάνω 'σ τὴν τρομάρα της μία θαυμασία ἐπίνοια τῆς ἔρχεται, ἐπίνοια ποῦ μόνον εἰς τὸ κεφάλι ὁμοιοπαθητικοῦ ἰατροῦ 'μποροῦσε νὰ κατέβῃ. Κύπτει ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ τὸν φιλεῖ ἐκ δευτέρου. Αὐτὸ ἤρκεσε νὰ τὸν κάμῃ νὰ πηδήσῃ ἐπάνω, ζωηρὸς καὶ εὔχαρις ὡς νὰ μὴ τοῦ συνέβη τίποτε, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῆς ἐκλεκτῆς τῆς καρδίας του μετὰ τῆς ὁποίας ἀνταλλάσσει — ἀκινδύνως τόρα — μυριάδας φιλημάτων.

Ὅταν τὴν ἐπομένην ἐκυκλοφόρησεν ἡ ἐφημερίς, τὸ διήγημά μου ἄρεσε πολύ. Ἄλλοι μὲν τὸ εὕρισκον ἀστεῖον, ἄλλοι, ὅσοι ἔρρεπον εἰς τὴν ποίησιν, τὸ νύραν πλῆρες μεγαλείου καὶ ὕψους!

Ἐν τούτοις εἰς οὐδένα ἔκαμε τόσην καὶ τοιαύτην ἐντύπωσιν ὅσην εἰς τὴν Μπεμπέκαν.

.....

Ἤμουν μόνος εἰς τὸ δωμάτιόν μου κρατῶν εἰς τὸ χέρι τὴν ἐφημερίδα ποῦ εἶχε τὸ διήγημά μου.

Ἔξαφνα ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει μέσα μία δεσποινίς, ἔτσι τοὐλάχιστον, ἐφαίνετο ἀπ' τὴ λεπτότητα τῆς μέσης, τὸ ἐλαστικὸν τοῦ βαδίσματος, τὴν χάριν τοῦ ἀναστήματος. Τὸ πρόσωπον ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνὸν βέλο.

Ἐσηκώθην ἔκπληκτος. Δὲν ἐσυνείθιζα νὰ δέχωμαι ἐπισκέψεις τοῦ ὡραίου φύλου εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἤμουν ἕτοιμος νὰ ἐρωτήσω, βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ὑπῆρχε πλάνη ὡς πρὸς τὴν διεύθυνσιν.

Ἐν τούτοις ἡ ἄγνωστος ἀφοῦ ἔκλεισε καλὰ τὴν πόρτα, ἐπλησίασε μοῦ ἔτεινε τὴν χεῖρα ὑψώνουσα συγχρόνως τὸ βέλο.

Θεέ μου! ἡ Μπεμπέκα! . . .

Ἡ Μπεμπέκα 'σ τὸ δωμάτιό μου! . . Τὶ ἐσήμαινε τοῦτο; Καλὲ χθὲς τὸ βράδυ δὲν ἐχωρίσαμε γιὰ νὰ μὴ συναντηθοῦμε πλέον; . . . Καὶ τόρα τὴν βλέπω 'σ τὸ δωμάτιό μου! Δὲν ἤξευρα τί νὰ ὑποθέσω.

—Ἐκπλήττεσαι ποῦ μὲ βλέπεις ἐδῶ, ὕστερα ἀπὸ τὴ χθεσινὴ κουβέντα μας, εἶπε μὲ τὴν ἁρμονικὴ φωνή της, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδιδε περισσότερο θέλγητρον ἐλαφρὸς ἀρρενωπὸς τόνος

— Ὁμολογῶ, δεσποινίς. . .

—Ἡ ἔκπληξίς σου, τόσον χθὲς ὅσον καὶ σήμερα, δείχνει πῶς δὲν ἐκατάλαβες τὸν χαρακτῆρά μου . . . Χθὲς σὲ κατηγόρουν ὅτι σοῦ ἔλειπεν ὅ,τι ἐγὼ ἐπιζητῶ καὶ σήμερα σὲ συγχαίρω διότι ὑπερέβης τὰς προσδοκίας μου.

Πρὶν ἢ εἴπω τι πρὸς ἀπάντησιν μοῦ ἔδειξε τὴν ἐφημερίδα ποῦ εἶχα 'στὰ χέρια μου.

—Ἄ! εἶνε πολὺ ὡραῖο τὸ διήγημά σας, ἐξηκολούθησε μὲ ἐνθουσιώδη φωνήν. Μ' ἐτρέλλανε κυριολεκτικῶς. Τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ Τάσος σου λιποθυμεῖ μὲ τὸ πρῶτο φίλημα τῆς Αὐγῆς, μοῦ ἔφυγαν δάκρυα! . . . Αὐτὸ πρέπει νὰ σᾶς δείξῃ πόσο ἔξοχο ἦτανε! . Φαντάσου . . . ἐδάκρυσα ἐγώ! . . .

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἐξηκολούθησε ταπεινοῦσα ὀλίγον τὴν φωνήν της καὶ ὡσανεὶ ὡμίλει μόνη της:

—Καὶ ἂν ἦτο τοῦτο μόνον! . . . Ἔχασα τὴν ἡσυχία μου, δὲν ἐκοιμήθηκα τὸ βράδυ, ἐγὼ ποῦ ἕως χθὲς ἤμουν τόσο ξένοιαχτος, τόσο ἀδιάφορος . . . Καὶ αἰσθάνομαι τόρα κάτι τι σὰν νὰ μὲ πονῇ, μὰ τόσο γλυκά, τόσο γλυκά . . . νὰ, ἐδῶ! . . .

Καὶ ἔδειξε μὲ τὸ ὡραῖο χεράκι της πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιᾶς της.

Αὐτὸ ἤρκεσε νὰ μὲ ξετρελλάνῃ πάλι.

— Μπεμπέκα! ἐφώναξα ἀνοίγων τὰς ἀγκάλας, ἐνῷ κῦμα εὐδαιμονίας μὲ κατέκλυζεν ὁλόκληρον.

— Ναί, κακέ, σὲ ἀγαπῶ . . .

— Μ' ἀγαπᾷς, Μπεμπέκα μου!

— Σ' ἀγαπῶ τόρα, σὲ λατρεύω τόρα ποῦ μοῦ ἀπέδειξες ὅτι εἶσαι ἱκανὸς νὰ φαντασθῇς τέτοια ἔξοχο σκηνή.

—Ἔλα λοιπὸν 'σ τὴν ἀγκαλιά μου, ἀγάπη μου, εἶπον προχωρῶν ὅπως τὴν περιπτυχθῶ καὶ φλεγόμενος ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ καταφιλήσω τὰ δύο κοράλλια ποῦ ἐσχημάτιζον τὸ ὡραῖο στοματάκι της.

— Ναί, εἶμαι ἰδική σου, εἶπεν ἐκτείνουσα τὴν χεῖρα ὅπως μὲ σταματήσῃ. Ἀλλ' ὅμως ἐπεθύμουν νὰ φαντασθῇς πρὸς στιγμὴν τὸν ἑαυτόν σου Τάσον κι' ἐμένα Αὐγήν . . . Εἰς τὸ πρῶτον φίλημα . . .

— Ἐνόησα, ἐνόησα . . . Ὅ,τι θέλεις, ἀγάπη μου . . .

— Τάσο μου!

Εἶπε καὶ περιεπτύχθημεν ἀλλήλους.

Δὲν ἠξεύρω ἂν ὑπήκουον εἰς τὴν ἀλλόκοτον ἐπιθυμίαν της ἢ ἂν πράγματι ἠσθάνθην λιποψυχίαν. Ἀλλὰ μόλις τὰ χείλη μας ἡνώθησαν εἰς μακρόν, φλογερὸν φίλημα, τὰ γόνατά μου ἐλύγισαν. Ἐὰν δὲν μ' ἐβοήθει ὥστε νὰ κατακλιθῶ εἰς τὰ σανίδια τοῦ πατώματος ἡσύχως, θὰ ἔπιπτα πολὺ ἄσχημα.

Ἐννοεῖται ὅτι πολὺ ἀπεῖχον τοῦ νὰ εἶμαι ἀληθῶς λιπόθυμος. Ἡ πρώτη μέθη, ἡ ἐκ τοῦ φιλήματος προξενηθεῖσα, παρῆλθε ταχαίως, ἐν τούτοις ἐγὼ ἐτήρουν κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνθυμούμενος τὸν ρόλον ποῦ ἔπαιζα. Παρ' ὅλην τὴν σοβαρότητα, ἥτις ἐχρειάζετο καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνήν, ἠσθανόμην σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ γελάσω καὶ μετὰ κόπου συνεκρατούμην.

—Ἀχ! Τάσο μου, ἔλεγεν ἡ Μπεμπέκα, ἐνῷ συγχρόνως μ' ἐξεκούμπωνε γιὰ νὰ πάρω ἀέρα, ἄχ! Τάσο μου, τόσο λοιπὸν μ' ἀγαπᾷς, ὥστε τὸ πρῶτο φιλί μου σ' ἀρρώστησε! .. Ἄχ! ξύπνα, Τάσο μου, ἡ καρδία μου τρομάζει.. Νά, κλαίω!...

Ἦσαν αἱ ἴδιαι ἀκριβῶς λέξεις ποῦ μετεχειρίσθην εἰς τὸ διήγημά μου... Τῆς εἶχε μάθει ἀπ' ἔξω! Ἀλλ' ὅ,τι περισσότερο μ' ἐξέπληξεν ἦτο ὅτι ἐπὶ τῆς παρειᾶς μου ἠσθάνθην αἴφνης τὴν ὑγρότητα ἑνὸς δακρύου!...Ἄνοιξα ἔκθαμβος τὰ μάτια.

—Καλέ, κλαῖς, Μπεμπέκα μου! εἶπον, ἰδὼν ὅτι πράγματι τὰ μάτια της εἶχον πλημμυρήσει ἀπὸ δάκρυα. Μὰ δὲν ἐσυμφωνήσαμε νὰ προσποιηθοῦμε λοιπόν;... Καὶ σὺ τὰ πῆρες γι' ἀλήθεια!...

Μ' ἐκύτταξε πρὸς στιγμὴν μὲ βλέμμα ἐκφράζον ἀπογοήτευσιν, διάψευσιν ἐλπίδων, κατάπτωσιν ἀπὸ ὀνείρου εἰς τὴν πραγματικότητα... Ἔπειτα, ἀπωθοῦσά με ἐνῷ προσεπάθουν νὰ τὴν περιπτυχθῶ:

—Ἄ! ἔτσι;... εἶπε μὲ φωνὴν συριστικὴν καὶ ἐρυθρὰ ἐξ ὀργῆς. Ὥστε λιποθυμεῖς 'σ τὰ ψέμματα, προσποιεῖσαι καὶ δὲν περιμένεις τὸ δεύτερο φιλί μου γιὰ νὰ συνέλθῃς, ἔ; .. πολὺ καλά, κύριε ..Λυποῦμαι πολὺ ποῦ ἠπατήθην, ἀλλὰ μάθε ὅμως ὅτι ἀπὸ τοῦδε εἶμαι διὰ σὲ μία ξένη.

Πρὶν δὲ προφθάσω νὰ τὴν κρατήσω, διευθύνθη σπεύδουσα πρὸς τὴν θύραν, τὴν ἤνοιξεν κι' ἔγεινεν ἄφαντος

. . . . . .

Ἐκτύπησα τὸ κεφάλι μου, καταρώμενος τὴν ἀνοησίαν μου ἀλλ' ἦτον ἀργὰ πλέον!. . Ποιὸς μοῦ 'πε νὰ μὴ περιμένω τὸ δεύτερο φίλημα γιὰ νὰ ἀνοίξω τὰ μάτια!. . . Ἔπρεπε νὰ ἐκπλαγῶ διότι ἔκλαιε;.. Ἡ γυναῖκες κλαῖνε γιὰ ψύλλου πήδημα.. Ἀλλ' ὅσα κι' ἂν εἶπα, ὅλα χαμένα ἦταν .. Ἡ Μπεμπέκα ἐχάθηκε πιὰ γιὰ μένα καὶ οὔτε τὴν ξαναεῖδα ἀπὸ τότε

(Μίμησις)

ΑΛΥΤΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Β^ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1903 πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φύλλοις Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου ἐ. ἔ. δημοσιευθεισῶν 40 Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λεωφόρος Ἀθηνᾶς, 37.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἄλυτον Αἴνιγμα 35.—Πρῶτον Πῦρ, 34.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαυροθαλασσίτης, 31.—Χιονισμένος Παρνασσός, 30.—Ἀλκυών, 27.

Ἔστειλαν προσέτι ὀρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἑξῆς: Δοξασμένος Στρατηγός, Λάτρις Μουσικῆς καὶ Ἀρ-Νουδώ, 22.— Σκανδαλιάρα, 19.— Φρὰ Διάβολος, 18.—Ἰουλία δὲ Μοντές, Φάουστ, Ἰωάννα Δ' Ἄρκ, Μινιὸν καὶ Λύρα τοῦ Ὀρφέως, 16.—Ἀχόρταγη Ἀγάπη, 15.—Θαλασσινὴ καὶ Νύμφη Ὀρεστιάς, 14.—Θηρεσία Βαλομέρ, 13.— Ὑπερήφανος Ἑλληνίς, 11.—Μανὸν καὶ Θελκτικὴ Ἀνδαλουσία, 9.—Φθινοπωρινὴ Νυχτιὰ καὶ Μάρκελλος, 7.—κ. Ἐμμ. Μιχαλινὸς καὶ Λάτρις τοῦ Ὡραίου, 6.—Ἐσμεράλδα, Τσὶν-Τσὼν καὶ Μελίρρυτος Ἀοιδός, 5.— Φρῖξος, Αἰγεύς, Ἀφροστεφανωμένον Κῦμα, Ἀρχηγὸς τῶν Ζιζανίων, Βασιλὶς τῶν Ἀγρίων, Ἐλπιδοφόρος Πολυτεχνιάς, Εὐρώτας, Δὶς Ἀγγελικὴ Χανδρινοῦ, Ἕσπερος καὶ Φὲν-ντὲ-Σιέκλ, 4.— Ἐραστὴς τῶν Ἀνθέων καὶ Κατακτητὴς Καρδιῶν, 3.—Βανδεργαὰτ Κόπζ, Βασίλισσα τοῦ Βορρᾶ, Ἔνοπλον Ζιζάνιον, Δὸν Σατανᾶς καὶ Πράσινο Ἄλογο, 2.

Σημ. Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΣΤΕΝΑΓΜΟΙ

Ὅταν πονῆς πονῶ κ' ἐγώ·
ἀνοίγει 'στὴν καρδιά μου
κάθε σου πόνος μιὰ πληγή
κ' ἡ Πλάσις ὅλη μαύρη
καὶ σκοτεινὴ μοῦ φαίνεται·
'στὰ μάτια μου προβάλλει
ὁ Ἅδης ὁ ἀχόρταγος·
τρέμω καὶ λαχταρίζω
'στοὺς κόρφους του τὸν ἄγγελο,
ποῦ 'στὴ λευκὴ ψυχή του
κλεῖ μέσα τὸν Παράδεισο
μὲ ὅλα του τ' ἀηδόνια,
τὰ λούλουδα καὶ τῆς δροσιές,
ὡϊμένα! μὴ μ' ἁρπάξῃ
καὶ μοιάζ' ἡ Γῆ τὴν Κόλασι
καὶ ζῶ, μὰ πεθαμένος.

Μάϊος. ΑΣΙΛΕΙΟΣ Γ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ "ΕΣΠΕΡΟΥ,,

Λύσεις, φιλτάτη Λύρα τοῦ Ὀρφέως, ὡς καὶ ἀγγελία πλήθους νέων συνδρομητριῶν ἐλήφθησαν καὶ σὲ εὐχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα.

Εὐχαρίστως ἐγκρίνομεν τὸ ψευδώνυμόν σου, Τοξεύτρια Ἄρτεμις. Μᾶς ὀφείλετε λεπ. 50 διὰ τὴν ἀλλαγὴν ψευδωνύμου.

Ἀσκήσεις καὶ λύσεις ἐλήφθησαν, φίλτατε Βανδεργαὰτ Κόπζ, χρήματα ὅμως εἰς ἄλλον φάκελλον δὲν ὑπῆρχον. Ἀπαντῶμεν ἰδιαιτέρως.

Καὶ ὁ φίλτατος Βράχος τοῦ Φαλήρου, μᾶς γράφει, ὅτι πολὺ ἐπιθυμεῖ τὴν αὔξησιν τοῦ φύλλου.

Μόνον φρ. χρ. 5, φίλτατε Ἔνδοξε Θαλασσοπόρε, ἐλήφθησαν. Πιστεύετε νὰ ἀληθεύῃ τὸ ὄνειρόν σας;

Πολὺ σὲ εὐχαριστοῦμεν, φιλτάτη Καρδία Γρανίτης, διὰ τὰς εὐχάς.

Καὶ ἡμεῖς θεωρούμεθα εὐτυχεῖς, Φιλόγελως Κόρη, ἔχοντες μίαν συνδρομήτριαν τόσον ἔνθερμον ὡς σεῖς. Εὐχαρίστως δεχόμεθα ἔργα σας· συνδρομή σας ἐλήφθη καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολὺ ὡς καὶ δι' ὑποσχεθείσας ἐνεργείας.

κ. Κ. Σακελλαρόπουλον, Ἀργοστόλιον. Συνδρομή σας ἐλήφθη καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολὺ ὡς καὶ διὰ τοὺς καλοὺς ὑπὲρ τοῦ «Ἑσπέρου» ὑμῶν λόγους. Ἐσώκλειστος ἐδόθη εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον.

Δρ 5,30 ἐλήφθησαν, φιλτάτη Ἀχόρταγη Ἀγάπη, ὁ περὶ οὗ μᾶς ἐρωτᾶτε δὲν ἔχει ψευδώνυμον.

κ. Εὐάγ. Νικολέτην, Πειραιᾶ. Συνδρομή σας ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν.

Δὲν ἔχομεν λόγους νὰ σὲ εὐχαριστήσωμεν, φίλτατον Ἄλυτον Αἴνιγμα, διὰ τὰς τόσας ἐνεργείας καὶ κόπους οὓς καταβάλλετε ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ «Ἑσπέρου». Δρ. 8 ὡς καὶ ἀγγελίαι ἐλήφθησαν.

Ποίημά σας, Μαντζαφλῶρε, καλὸν καὶ δημοσιευθήσεται.

Εὐχαρίστως ἐγκρίνομεν τὰ ψευδώνυμά σας, Συρίζων Ὄφι καὶ Πληγωμένε Κλέφτη.

Δυστυχῶς τὸ Ἑσπερία Αὔρα τὸ ἔχει ἄλλη συνδρομήτριά μας φιλτάτη Ε. Κ. καὶ δι' αὐτὸ ὁ κ. Κ. Σ. ἐξέλεξε τὸ Μυρώεσσα Αὔρα· σᾶς ἀρέσει; Πολὺ σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τοὺς καλοὺς ὑπὲρ τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ λόγους ὑμῶν.

Βραχεῖά σας ἐλήφθη, Ἀθάνατε Χελμέ.

Εὐχαρίστως ἐγκρίνομεν τὸ ψευδώνυμόν σου, φίλτατε Ὄμπερον ὡς καὶ τοῦ βοηθοῦ σου (ὡς τὸν ἀποκαλεῖς) μικροῦ Μῶμου· καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι θὰ ὑπερβῆτε ὅλα τὰ Ζιζάνια καὶ Σκάνδαλα τοῦ φύλλου. (Οἱ ἀγνοοῦντες τί εἶναι Ὄμπερον καὶ Μῶμος ἂς ρίψουν ἓν βλέμμα εἰς τὸ Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτός).

Χαιρετισμοί, πληροφορίαι κ.λ.π. Τὸ Ἄλυτον Αἴνιγμα δέχεται τὸν ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Φαλήρου προτεινόμενον διαγωνισμὸν καὶ δηλοῖ τοὺς ὅρους ὑφ' οὓς ἐπιθυμεῖ νὰ διεξαχθῇ οὗτος. α'.) θὰ συνταχθῇ ὑφ' ἑκατέρου ποίημα ἐκ 30 τὸ πολὺ στίχων, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀηδονιοῦ». β'.) Προθεσμίαν ὁρίζει δεκαπενθήμερον καὶ γ'.) Ἐπειδὴ κρίνει ἀνάρμοστον νὰ ἐνοχλήσῃ ὅλους τοὺς συνδρομητάς μας ὁρίζει 5 μόνον τοὺς Περιηγητήν, Μαυροθαλασσίτην, Γαβριέλλαν, Ἑλλάδα καὶ Λότριδα τοῦ Ὡραίου, οἵτινες μὲ τοὺς ἄλλους πέντε οὓς θὰ ἐκλέξῃ τὸ Κῦμα τοῦ Φαλήρου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Διευθυντοῦ τοῦ «Ἑσπέρου» θ' ἀποτελέσουν τὴν κριτικὴν ἐπιτροπήν.

Ἵνα μὴ παρέρχεται χρόνος ἐκοινοποιήσαμεν ἰδιαιτέρως τοὺς ὑπὸ τοῦ Ἄλυτου Αἰνίγματος προτεινομένους ὅρους εἰς τὸ Κῦμα τοῦ Φαλήρου καὶ μᾶς εἶπεν ὅτι ὡς ἰδικά του μέλη προτείνει τοὺς Βράχον τοῦ Φαλήρου, Λάτριδα τοῦ Ὡραίου, Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα, Ἐστεμμένην Καλλονήν, καὶ Ἀπόδημον Πτηνόν. Τὰ ποιήματα τῶν διαγωνιζομένων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον.

Τὸ Ἔνοπλον Ζιζάνιον χαιρετᾷ τὸ Ἀπόδημον Πτηνόν, ὅπερ νομίζει ὅτι γνωρίζει καὶ ζητεῖ τὰ ἀρχικὰ τοῦ Ποιητοῦ τῶν Οὐρανίων Μελῳδιῶν δι' ἀνταλλαγῆς Μαρμαρυγῶν.— Τὸ Λευκὸν Ἄληστον Κῦμα πληροφορεῖ τὴν Ναυτοποῦλαν ὅτι τοὺς λόγους, ἕνεκα τῶν ὁποίων πηγάζει ἡ ῥαθυμία του, δύναται νὰ τῇ ἐκθέσῃ ἂν ἀνταλλάξουν Μαρμαρυγὰς μὲ τἀρχικά των καὶ ἐρωτᾷ τὸν Δὸν Ἐστεβὰν δὲ Βάργα εἰς τίνος μυθιστορήματος τὰς σελίδας εὗρεν τὸ χρῆζον ἐπεκτάσεως ψευδώνυμόν του; βεβαίως δὲ ὁλόκληρος ἡ Μεγάλη Ἑβδομὰς θὰ ἐδαπανήθη πρὸς ἀνεύρεσιν τούτου.— Ἡ Καλαματιανὴ χαιρετᾷ πάντας τοὺς συνδρομητὰς καὶ συνδρομήτριάς μας.— Ἡ Τρωθεῖσα Καρδία παρακαλεῖ τὴν Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν νὰ δεχθῇ, εἰ δυνατόν, καὶ αὐτὴν πλησίον της ἵνα εὑρίσκηται εἰς μέρος δυσπρόσιτον ἐπειδὴ δὲν εἶναι εὐχαριστημένη ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης τῆς καρδίας της.—Ἡ Λάτρις τοῦ Μπεζὶκ χαιρετᾷ τὴν Λάτριδα Μουσικῆς, ἧς ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα δι' ἀνταλλαγῆς Μαρμαρυγῶν, ἐρωτᾷ τὸν Κατακτητὴν Καρδιῶν ποῖον ἀριθμὸν κατέχει ἡ τελευταία

κατακτηθεῖσα καρδία καὶ ἐρωτᾷ τὸν Μαυροθαλασσίτην ἐὰν ὁμοιάζῃ μὲ τὸ ψευδώνυμόν του.— Ἡ Καρδία Γρανίτης πληροφορεῖ τὸ Ζιζάνιον Νεολαίας ὅτι δὲν δέχεται τὴν μετ' αὐτοῦ ἀνταλλαγὴν Μαρμαρυγῶν διότι γενικῶς αἰσθάνεται ἀντιπάθειαν πρὸς τὰ Ζιζάνια καὶ ζητεῖ παρ' αὐτοῦ συγγνώμην. Ἡ ἰδία ἀντιχαιρετᾷ τὴν Τοξότιδα Καρδιῶν καὶ Τρικυμιώδη Θάλασσαν, ἣν πληροφορεῖ ὅτι εὐχαρίστως δύναται νὰ τῇ φανερώσῃ τὰ ἀρχικά της ἐὰν αὐτὴ πρώτη τὰ φανερώσῃ.— Ἡ Ἐαρινὴ Νεφέλη πληροφορεῖ τὸ Κῦμα τοῦ Φαλήρου ὅτι πολὺ ἄσχημα κάμνει νὰ στέλλῃ χαιρετισμοὺς καὶ νὰ μὴ δέχεται ἀντιχαιρετισμοὺς χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ἂν θὰ σπεύσουν ἢ ὄχι οἱ συνδρομηταὶ νὰ τὸ ἀντιχαιρετίσουν, συνιστᾷ εἰς τὴν Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν νὰ θέσῃ ἓν τεμάχιον χάρτου μεταξὺ τῆς πέτρας καὶ τῆς καρδίας της διὰ νὰ μὴ τὴν πιέζῃ πολὺ καὶ παρακαλεῖ τὸν Περιηγητὴν νὰ περιηγηθῇ καὶ τὰς νεφέλας τοῦ ἔαρος καὶ ὄχι αἰωνίως τοὺς ἀστέρας τῶν συναυλιῶν.— Ἡ Καλύβη τῆς Ἐρημήτιδος εὐχαριστεῖ θερμῶς τὴν Χρυσαλλίδα διὰ τὰ συγχαρητήρια καὶ πληροφορεῖ τὴν Μελαγχολικὴν Ἐρημήτιδα ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ καύσῃ τὴν Καλύβην ἀφοῦ ἔκαμε τόσον κόπον νὰ τὴν στήσῃ καὶ, ἐὰν θέλῃ, δύναται νὰ διέρχηται ὥρας τινὰς ἀναψυχῆς ὑπ' αὐτήν· ἄλλως τε κάποια παροιμία λέγει: «κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτε»—. Ὁ Τίμων Μισάνθρωπος ἀπαντᾷ εἰς τὸν κ. Γ. Κασσελίδην ὅτι μετεχειρίσθη πολὺ λεπτὸν τρόπον διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἐὰν εἶναι ἄνθρωπος ἢ. . Ἕνεκα δὲ αὐτῆς τῆς λεπτότητός του ἤρχισε νὰ τὸν συμπαθῇ μὲ μίαν συμπάθειαν ἡ ὁποία .. δὲν γνωρίζει, πῶς θὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς ποιότητος τοῦ κ. Κασσελίδου.— Ἡ Ἀγωνιῶσα Καρδία παρακαλεῖ τὴν Εὐτυχῆ Θνητὴν νὰ τῆς διδάξῃ τὸν τρόπον τοῦ εὐτυχεῖν δι' ἀνταλλαγῆς Μαρμαρυγῶν καὶ ἐρωτᾷ τὴν Καρδίαν Γρανίτην ἐὰν εἶναι πολὺς καιρὸς ἀφ' ὅτου ἐσκληρύνθη τόσον πολὺ ἡ καρδία της.— Ἡ Χρυσαλλὶς πληροφορεῖ τὸν Μαυροθαλασσίτην ὅτι δέχεται τὴν ἀνταλλαγὴν Μαρμαρυγῶν ἐὰν τῇ φανερώσῃ τὰ ἀρχικά του καὶ τὴν Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν ἐνοήσῃ.— Ἡ Δὶς Λ. Χρύση πληροφορεῖ τὸ Ἄλυτον Αἴνιγμα ὅτι ἡ αἴτησίς του τὴν ἐνέβαλεν εἰς μεγάλην ἀπορίαν, καθόσον ἂν μὲν τὴν εἰξεύρῃ, θὰ εἰξεύρῃ καὶ τὸ ὄνομά της ἂν δὲ ὄχι τί θὰ ὠφεληθῇ ἐκ τούτου;— Τὸ Γιασεμὶ ἀσπάζεται τὴν Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα, ἣν ἐνόησε καὶ συγχαίρει τὸ Ἄλυτον Αἴνιγμα διὰ τὰ ὡραῖα ποιήματά του.— Ὁ Φάουστ συμβουλεύει τὴν Ἀθῶαν Περιστερὰν ἄλλοτε νὰ μὴ κοροϊδεύῃ, ἀφοῦ μάλιστα εἰξεύρῃ πόσον πειράζεται καὶ χαιρετᾷ τὴν Μαργαρίταν καὶ Ἄλυτον Αἴνιγμα.— Ἡ Ἀνοικτὴ Καρδιὰ παρακαλεῖ θερμότατα τὴν Καρδίαν Γρανίτην νὰ δεχθῇ ν' ἀνταλλάξουν Μαρμαρυγὰς καθόσον τὴν γνωρίζει πολὺ καλά.— Ἡ Ἑλλὰς πληροφορεῖ τὴν Λεωφόρον Ἀθηνᾶς ὅτι δὲν ἀπαᾶται καθόλου ὡς πρὸς τὴν εἰκασίαν της καὶ τὴν ἐρωτᾷ πόσας φορὰς ἐσηκώθη τὴν νύκτα τῆς 16 Μαΐου ὅπως παρατηρήσῃ τὸν καιρόν;—Ἡ Λάτρις Μουσικῆς ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὄνομα τοῦ Ζιζανίου τοῦ Ὠδείου καὶ εὐχαριστεῖ τὴν Μοῦσαν Θάλειαν διὰ τὰ συγχαρητήρια.— Ἡ Καρδία Μουσικῆς ἐρωτᾷ τὴν Λεωφόρον Ἀθηνᾶς διατὶ δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὸ συνέδριον καὶ ἀσπάζεται τὰς ἀδελφάς της.— Ὁ Περιηγητὴς εὐχαριστεῖ τὴν Λάτριδα Μουσικῆς διὰ τὴν σύστασιν καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν παρευρέθη εἰς καμμίαν συναυλίαν τοῦ Fridental καὶ εἰς ποίαν... πληροφορεῖ τὴν Δίδα Ὄλγαν Πατσιάδου ὅτι θὰ τῇ γράψῃ ὅταν τοῦ στείλῃ Μαρμαρυγάς, καὶ συνιστᾷ εἰς τὸ Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας νὰ μαζεύῃ τὰ γαρύφαλλα ὅταν πίπτουν.

Ὅσαι παρελήφθησαν ἐλλείψει χώρου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις τοῦ 10ου καὶ 11ου φύλλου δεκταὶ μέχρι 1ης Ἰουλίου ἐ. ἔ.

73. Λεξίγριφος λογοπαικτικός.

Μέλος τῶν...κοινῶν μὲ κάτι περισσότερον ἠνώθη,
καὶ μιὰ κόρη αἰθερία 'στὴ στιγμὴ ἐφανερώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λεωφόρου Ἀθηνᾶς

74. Ἀναγραμματισμός.

Ἐστοὺς αἰθέρας ἔχω τόπον
ἂν μ' ἀλλάξῃς τῶν γραμμάτων τὴ σειρά,
τότ' ἀμέσως δίχως κόπον,
θὰ μὲ εὕρῃς σὲ λειβάδια χλοερά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λεωφόρου Ἀθηνᾶς

75. Μυστικὴ Ἐρώτησις.

Διδ.—Τὶ μέρους λόγου εἶνε αὐτό...Νῖκο;
Μαθ.— Ὄνομα ἐπίθετον.
Διδ.—Τὰ τρία γένη;
Μαθ.—ὁ...ἡ...τό!
Διδ.—Μὰ τὶ λές, παιδί μου! τἀρσενικὸν εἶναι ἀρχαῖος στρατηγός, τὸ θηλυκὸν πόλις τῆς Εὐρώπης καὶ τὸ οὐδέτερον διαίρεσις χώρας!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι

76. Κυβόλεξον κεκρυμμένον.

Ὅπως σ' ἀρέσει κάμε,
τὸ παραδέχομαι·
ὡραῖον ὅμως νᾶναι.
Ταῖς σαῖς πρεσβείαις κ.λ.π.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περιηγητοῦ

77. Ἐλλιποσύμφωνον.

η-αοιη-η-ηη-ου-εωο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περιηγητοῦ

78. Γρῖφος.

Ἄθυρμα, ὄχημα, ὀστοῦν, χωρίσειν, μόστρα, πλύντρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄλυτου Αἰνίγματος

79. Γρῖφος.

θ
Ἤ...Ἤ...Ἤ 6ι θ ΜΝ θ — ᾶ/6
θ θ
θ ν' θ
θ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐαρινῆς Νεφέλης

ΜΙΚΡΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Ἀνταλλάσσω, ἀγοράζω καὶ πωλῶ γραμματόσημα. Κατάλογος στέλλεται τῷ αἰτοῦντι δωρεάν. Διεύθυνσις: Ἀριστ. Ζώραν, Poste Restante. Σῦρον.

ΒΟΣΠΟΡΙΣ,

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΥΠΟ ΚΟΡΝΗΛΙΑΣ Λ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΚΑΙ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Γ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗ

Γραφεῖα: Ἐν Γαλατᾷ Κουρσοὺμ-χάν, 23.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐν τῇ πρωτευούσῃ Γρ. 50. Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Γρ. 60. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15. Ἐξάμηνος κατ' ἀναλογίαν.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ,,ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ,,